Η ιστορία του Ghosting - Ένα γερμανικό μουσικό πρότζεκτ

Το 1988, ένας μεγαλύτερος συμμαθητής έδωσε στον Σάσα μια κασέτα, της οποίας η πλευρά Α έφερε την ετικέτα «The Sisters of Mercy» και η πλευρά Β «Siouxsie and the Banshees». Ο Σάσα ήταν τότε αρκετά νέος και ήταν πεπεισμένος πως οι πλευρές ήταν λανθασμένα επισημασμένες, διότι στη μεριά με την ένδειξη «The Sisters of Mercy» τραγουδούσε ένας άνδρας με πολύ βαθιά φωνή, που κατά τη γνώμη του δεν έμοιαζε καθόλου με τις Sisters. Στην άλλη πλευρά, ωστόσο, υπήρχε μια αρκετά ψηλή, γυναικεία φωνή, η οποία ακουγόταν περισσότερο σαν «αδελφή». Αυτή η σύγχυση των «The Sisters of Mercy» με ένα γυναικείο συγκρότημα στάθηκε η αφορμή για το ενδιαφέρον του Σάσα για αυτό που τότε αποκαλούσαμε New Wave.

Παλαιότερα, ο Σάσα ενδιαφερόταν κυρίως για κλασικές και μεσαιωνικές τεχνικές σύνθεσης, τις οποίες είχε μάθει στο σχολείο και εξασκούσε ως αυτοδίδακτος. Τον γοήτευαν επίσης οι δυνατότητες της τεχνολογίας. Του άρεσαν πολύ οι υπολογιστές, τους οποίους τότε προγραμμάτιζε, όπως και η μουσική συνθεσάιζερ --- ιδιαιτέρως ο Ζαν-Μισέλ Ζαρ, οι Kraftwerk και οι D.A.F. Τον είχε εντυπωσιάσει ιδιαίτερα ο Ζαν-Μισέλ Ζαρ, ο οποίος χρησιμοποιούσε αποκλειστικά ηλεκτρονικά μέσα και συνθεσάιζερ για να εφαρμόσει κλασικές συνθετικές τεχνικές. Παράλληλα, οι Kraftwerk και οι D.A.F. τον ενθουσίαζαν με την μινιμαλιστική τους προσέγγιση στη σύνθεση.

Στα τέλη της δεκαετίας του '80, ωστόσο, ήταν αρκετά δύσκολο για έναν νέο άνθρωπο στο Μπαντ Έμς να βρει τη μουσική που έψαχνε. Δεν υπήρχε διαδίκτυο, όπως σήμερα, όπου τα πάντα είναι προσβάσιμα με το κλικ ενός κουμπιού, και στο Μπαντ Έμς δεν υπήρχαν ούτε δισκοπωλεία ούτε καταστήματα κασετών. Τα CD δεν ήταν τότε τόσο διαδεδομένα. Κάθε κομμάτι μουσικής που έπεφτε στα χέρια του Σάσα ήταν σαν δώρο εξ ουρανού --- σχεδόν κάτι ιερό --- επειδή δεν ήταν καθόλου εύκολο να βρεθεί τέτοιο υλικό.

Υπήρχαν ακριβώς δύο άλλα συγκροτήματα που τον γοήτευαν απόλυτα εκείνη την εποχή, επειδή αντιπροσώπευαν κάτι εντελώς καινούριο, που δεν είχε ακούσει ποτέ πιο πριν: οι «Dead Can Dance» με το άλμπουμ τους *Within the Realm of a Dying Sun* και οι Coil με το *Horse Rotorvator*. Αφού άκουγε συνεχώς αυτά τα βινύλια --- μέρα και νύχτα για μήνες --- ένιωθε έντονη την ανάγκη να βρει καινούρια μουσική σε αυτό το στυλ. Όμως, όπως αναφέρθηκε, ήταν εξαιρετικά δύσκολο να αποκτήσει τέτοια μουσική και οι εκατοστές κόπιες των κασετών δεν διέθεταν και την καλύτερη ποιότητα ήχου.

Καθώς σχεδόν δεν υπήρχαν συγκροτήματα που να παρήγαν τέτοια μουσική, ο Σάσα αποφάσισε να συνθέσει ο ίδιος νέα μουσική σε αυτό το στυλ. Εκείνη τη στιγμή δεν είχε καμία

πρόθεση να ιδρύσει συγκρότημα ή να δημοσιεύσει κάτι. Ήθελε απλώς να δημιουργήσει νέα μουσική για τον εαυτό του, κάτι που να του αρέσει, γιατί αυτό που ήδη είχε δεν τον κάλυπτε --- και δεν υπήρχε κάτι καινούριο. Τελικά ήταν μια πράξη απόγνωσης.

Έτσι, απέκτησε τον πρώτο του συνθεσάιζερ --- ή, πιο σωστά σε αυτή την περίπτωση, έναν σαμπλέר: τον Roland W-30. Πάνω σε αυτόν δημιούργησε τις πρώτες του συνθέσεις, που εξακολουθούσαν να φέρουν έντονα σημάδια της αρχικής του φάσης, με μια ξεκάθαρη παιδική αφέλεια τόσο στη σύνθεση όσο και στους στίχους.

Φυσικά, ηχογραφούσε τα κομμάτια του σε κασέτες και τα έπαιζε τόσο για τον εαυτό του όσο και για άλλους. Επειδή σε ορισμένους γύρω του άρεσε αυτή η μουσική, τον πίεσαν να ανέβει στη σκηνή.

Τότε, ωστόσο, δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο να εμφανίζεται κανείς μόνος του. Μια τυπική ροκ σύνθεση παρέμενε ο κανόνας πάνω στη σκηνή: τύμπανα --- φυσικά ακουστικά ---, ηλεκτρική κιθάρα, ηλεκτρικό μπάσο, και αν κάποιος έπαιζε πλήκτρα, έπρεπε να τα παίζει ζωντανά. Η ηλεκτρονική μουσική σπάνια τύγχανε εκτίμησης ή αντιμετωπιζόταν σοβαρά. Τη χαρακτήριζαν υποτιμητικά ως «μουσική κονσέρβας» --- ή μουσική «από το κουτί» --- και δεν την θεωρούσαν πραγματική, άξια τέχνη.

Στην τάξη του υπήρχε ένας συμμαθητής με τον οποίο τα πήγαινε εξαιρετικά καλά, και ο οποίος είχε παρόμοια μουσικά γούστα: ο Ανδρέας. Έπαιζε ηλεκτρική κιθάρα, κι έτσι, το 1989, μετά από ένα ταξίδι στο Λονδίνο, ο Σάσα ίδρυσε μαζί του τους Ghosting. Στο Λονδίνο, ο Σάσα είδε με τα μάτια του το επίκεντρο της αναδυόμενης goth σκηνής.

Εκεί επισκέφθηκε κλαμπ όπως το Gossips --- το παλιό Batcave ---, το Camden Palace και ορισμένα άλλα παρόμοιου στιλ. Γοητεύτηκε από την αγγλική προσέγγιση της goth σκηνής, αλλά και από τον συνδυασμό αυτού που σήμερα θεωρούμε τυπικά goth με τις punk rock επιρροές, οι οποίες τότε συμβάδιζαν ως ένα ενιαίο σύνολο.

Ενθουσιασμένος από αυτή την ιδέα, ήθελε να δημιουργήσει το δικό του μουσικό στιλ --- ένα είδος cuvée, ένα μείγμα, το οποίο να βασίζεται κυρίως σε ηλεκτρονικούς ρυθμούς και σύγχρονη ηλεκτρονική αρμονία, με έντονη κλίση προς τις κλασικές συνθετικές τεχνικές και περιστασιακά μονοτονικά στοιχεία τύπου Kraftwerk και D.A.F.

Ο Ανδρέας και ο Σάσα έδωσαν την πρώτη τους κοινή εμφάνιση το 1989 σε μια σχολική γιορτή στο Goethe-Gymnasium του Μπαντ Έμς. Εκεί, ωστόσο, δεν έπαιξαν κανένα δικό τους κομμάτι, αλλά έκαναν διασκευές από Pink Floyd, Led Zeppelin και άλλες μεγάλες ροκ μπάντες --- γεγονός που για μια σχολική γιορτή ήταν τότε ιδιαίτερα συναρπαστικό, αν και κατά τ' άλλα αποτελούσε κάτι τυπικό για τους μουσικούς του δρόμου εκείνης της εποχής.

Έπειτα ξεκίνησαν να γράφουν και να ηχογραφούν τη δική τους μουσική. Μέσα σε δύο χρόνια, συγκέντρωσαν αρκετό υλικό για δύο demo κασέτες. Αυτές είχαν τους τίτλους *Secret Books* και *Black Romantic*, με τη *Black Romantic* να κυκλοφορεί αργότερα σε διάφορες διαφορετικές εκδόσεις.

Η *Secret Books* ηχογραφήθηκε σε πραγματικά χαμηλή ποιότητα, διότι μέχρι τότε ο Σάσα δεν διέθετε σχεδόν καθόλου εξοπλισμό ήχου --- μόνο ένα ήδη πολύ παλιό κασετοφωνάκι

τεσσάρων καναλιών, ένα και μοναδικό εφέ (το ART FXR) και ένα και μοναδικό ηλεκτρονικό πληκτρολόγιο: τον σαμπλέρ Roland W-30. Αυτή ήταν η βάση, μαζί με την ηλεκτρική κιθάρα του Ανδρέα, έναν ενισχυτή Marshall, ένα overdrive της Boss και ένα chorus της Boss. Αυτός ήταν όλος κι όλος ο εξοπλισμός για τη *Secret Books*.

Αντίθετα, η *Black Romantic* ηχογραφήθηκε με μερικά επιπρόσθετα όργανα, ιδίως με ένα flanger της Boss. Ο Σάσα διέθετε εν τω μεταξύ και ένα ηλεκτρικό μπάσο με bass distortion, καθώς και έναν νέο συνθεσάιζερ που λάτρευε: τον Oberheim Matrix 1000. Αυτός παρήγαγε πολύ διαφορετικούς, πιο ζωντανούς ήχους από τον σαμπλέρ, αφού ο Matrix 1000 ήταν αναλογικός συνθεσάιζερ. Αυτή ήταν η ορχήστρωση της *Black Romantic*, που εμφάνιζε ιδιαίτερα κλασικιστικά στοιχεία.

Μόλις το 1992 έδωσαν την πρώτη τους συναυλία όπου έπαιξαν αυτά τα κομμάτια: στη Βόννη, στο «Ballhaus».

Εκείνο το βράδυ στο Ballhaus υπήρχαν επίσης δύο εκπρόσωποι της Glasnost Records, τότε ενός νεαρού label. Υπέγραψαν συμβόλαιο με τους Ghosting, κυκλοφόρησαν την κασέτα *Black Romantic* μέσω ενός μεγαλύτερου διανομέα και επέτρεψαν στους Ghosting την πρώτη τους ηχογράφηση στο στούντιο: το σινγκλ «Paranoia». Η Glasnost ανακοίνωσε επίσης τα πρώτα μεγάλα live.

Δυστυχώς, εκείνη η εμφάνιση στο Ballhaus της Βόννης ήταν η μοναδική στην οποία ο Ανδρέας και ο Σάσα βρέθηκαν μαζί στη σκηνή. Λίγο αργότερα, τσακώθηκαν, κι έτσι ο Σάσα έπρεπε να ολοκληρώσει την πρώτη στούντιο ηχογράφηση χωρίς τον Ανδρέα. Στη θέση του ήρθε τότε η σύντροφός του, η Ντιάνα, η οποία ανέλαβε τα φωνητικά. Το μπάσο το έπαιξε ο ίδιος ο Σάσα.

Ο Winus Rilinger, που τότε είχε συμβάλει και στην επιτυχία των Eternal Afflict παράγοντας το τραγούδι «San Diego», ηχογράφησε με τον Σάσα και τη Ντιάνα τα «Paranoia» και «Luna», τα οποία τυπώθηκαν σε 7ιντσο βινύλιο. Το «Paranoia» ήταν το πρώτο πραγματικά χορευτικό κομμάτι που συνέθεσαν και κυκλοφόρησαν οι Ghosting.

Επειδή, όπως αναφέρθηκε, τότε δεν ήταν σύνηθες να εμφανίζεται κανείς μόνος, ο Σάσα έφτιαξε επειγόντως ένα συγκρότημα μέσα από ένα δελτίο Τύπου. Έτσι προέκυψε μια ολοκληρωμένη σύνθεση με ηλεκτρική κιθάρα, ηλεκτρικό μπάσο, έναν πληκτρά, τη Ντιάνα στο μικρόφωνο ως τραγουδίστρια δεύτερης φωνής και τον Σάσα ως κύριο ερμηνευτή. Για αρκετό καιρό, αυτή ήταν η μεγαλύτερη σύνθεση της μπάντας --- αργότερα, οι Ghosting δεν ξαναείχαν ποτέ τόσα πολλά μέλη.

Το συγκρότημα έκανε περιοδεία στη Γερμανία και είχε κυρίως **μία** αξιοσημείωτη εμφάνιση: έπαιξαν το βράδυ της πρώτης συναυλίας Wave-Gotik στη Λειψία, το 1992. Ήταν μια υπέροχη συναυλία που ξετρέλανε τόσο τη μπάντα όσο και το κοινό. Αυτό το γεγονός έμελλε να μείνει στην ιστορία ως η έναρξη της ετήσιας παγκόσμιας συνάντησης όλων των goth στη Λειψία.

Λίγο αργότερα, το συγκρότημα μπόρεσε να ηχογραφήσει το ντεμπούτο άλμπουμ του *Romantic Death* στα Danse Macabre Studios του Μπρούνο Κραμ (Das Ich) --- το στούντιο όπου ο Μπρούνο ηχογραφούσε τη δική του μπάντα Das Ich, αλλά και άλλα γνωστά συγκροτήματα της εποχής, όπως οι Relatives Menschsein. Καθώς το συγκρότημα τότε αποτελούνταν κυρίως από κιθάρα, μπάσο και την τυπική ροκ σύνθεση, ο Μπρούνο

προσπάθησε πάρα πολύ για να αιχμαλωτίσει την κλασική goth-rock ατμόσφαιρα και τον ήχο που τότε, μεταξύ άλλων, αντικατόπτριζαν οι The Cure.

Ο Μπρούνο έκανε μια εξαιρετική δουλειά, αλλά κατά τη διάρκεια των ηχογραφήσεων προέκυψε μια διένεξη κι ο Σάσα αποχώρησε από όλα τα υπόλοιπα μέλη του συγκροτήματος --- μια εξαιρετικά δύσκολη κατάσταση για όλους, εφόσον οι ηχογραφήσεις δεν είχαν ακόμα ολοκληρωθεί. Παρ' όλα αυτά, χάρη στην ικανότητα του Μπρούνο, προέκυψε ένα άλμπουμ που μέχρι σήμερα θεωρείται ορόσημο στην ιστορία της μπάντας.

Κοιτώντας πίσω, ο Σάσα λέει: *«Ως οπαδός των Sisters, δεν μου αρέσει στην πραγματικότητα αυτό το άλμπουμ που μοιάζει τόσο πολύ με τους The Cure. Ωστόσο, Μπρούνο, σ' ευχαριστώ που το έκανες να ακούγεται τόσο Cure-ικό.»*

Από εκεί και πέρα, ο Σάσα συνειδητοποίησε ότι δεν θα μπορούσε να υλοποιήσει το μουσικό του όραμα με άλλους μουσικούς συμπαίκτες. Είχε μια πολύ συγκεκριμένη εικόνα για το τι ήθελε να επιτύχει. Για αυτό επιθυμούσε να συνθέσει το συντομότερο δυνατόν νέα τραγούδια, ώστε να υλοποιήσει το όραμά του.

Το δεύτερο άλμπουμ, *Songs from Fairyland*, πλησίασε ήδη αρκετά το μουσικό ιδεώδες που είχε τότε ο Σάσα. Είναι έντονα προσανατολισμένο στους συνθεσάιζερ και το ηχογράφησε σχεδόν εξ ολοκλήρου μόνος. Κατά την άποψή του, το άλμπουμ αντιπροσωπεύει την τέλεια σύνθεση ανάμεσα στην μινιμαλιστική σύγχρονη ηλεκτρονική, το σκοτεινό (dark) είδος και τις κλασικιστικές τεχνικές σύνθεσης --- και μάλιστα χωρίς ηλεκτρική κιθάρα και ηλεκτρικό μπάσο.

Εκείνη την εποχή, οι συναυλίες των Ghosting έγιναν πιο σπάνιες. Με διαρκώς εναλλασσόμενα μέλη, διάφοροι μουσικοί πέρασαν από τη μπάντα, ανάμεσά τους και ο Χόλγκερ Βιρτ, με τον οποίο ο Σάσα συνδεόταν φιλικά. Αργότερα, ο Χόλγκερ ακολούθησε τη δική του μουσική ιδέα με το γκρουπ Flatline.

Το τελευταίο άλμπουμ που οι Ghosting κυκλοφόρησαν με τη Glasnost Records ήταν το *Enter My Crypt*. Σύμφωνα με τον Σάσα, ήρθε ακόμα πιο κοντά στο δικό του όραμα, καθώς ήταν κυρίως ορχηστρικό και είχε ακόμα πιο έντονο κλασικιστικό χαρακτήρα.

Βασικά, το άλμπουμ στηριζόταν στο συνθεσάιζερ Korg Wavestation και στον σαμπλέρ Roland W-30, εφοδιασμένο με τη βασική βιβλιοθήκη δειγμάτων κλασικών οργάνων: βιολιά, τσέλα, κοντραμπάσα, αλλά και κρουστά ορχήστρας και φλάουτα --- δηλαδή ουσιαστικά ολόκληρο το ορχηστρικό οπλοστάσιο.

Ωστόσο, αυτά τα δύο άλμπουμ παρέμειναν σε μεγάλο βαθμό απρόσιτα για ένα ευρύτερο κοινό --- πιθανότατα επειδή, σε μια εποχή όπου η μινιμαλιστική μουσική ξεκινούσε και ταυτόχρονα βρισκόταν στο απόγειό της, αυτά ήταν απλώς υπερβολικά κλασικιστικά, υπερβολικά μελωδικά.

Το επόμενο άλμπουμ, *Lips Like Red*, περιείχε το πρώτο τραγούδι που διατηρεί τη μεγάλη του δημοτικότητα μέχρι και σήμερα: το «Bomb the World». Ο Σάσα το έγραψε σαν ένας απογοητευμένος έφηβος, μια μέρα αφού είχε ακούσει το «I'd Love the World» των New Model Army. Παρόλο που βρήκε αυτό το κομμάτι εξαιρετικά καλό, στη νεανική του αγανάκτηση σκέφτηκε: «Ούτε καν ``I'd Love the World'', σίγουρα όχι.» Έτσι προέκυψε

το «Bomb the World» --- ένα τραγούδι που έχει μείνει μέχρι και σήμερα στο μυαλό των ακροατών και συνεχίζει να καταγράφει υψηλές ακροάσεις και κλικ.

Οι στίχοι είναι καθαρά συμβολικοί. Ο Σάσα δεν τους εννοούσε ποτέ κυριολεκτικά. Ήταν απλώς η έκφραση μιας εφηβικής ψυχικής κατάστασης. Παρ' όλα αυτά, πάντα διαχώριζε τη θέση του από παρερμηνείες του κομματιού.

Εκείνη την περίοδο, ο Σάσα είχε ήδη φύγει από το Μπαντ Έμς και το 1993 μετακόμισε στο Ντάρμστατ για να σπουδάσει βιολογία. Σε αυτή τη φάση έχασε το ενδιαφέρον του για την καθαρά gothic και σκοτεινή μουσική --- ιδίως επειδή βρισκόταν ήδη εφτά χρόνια σε αυτό το είδος. Ο Σάσα είναι άνθρωπος που έχει ανάγκη να εξερευνά διαρκώς το καινούριο.

Έτσι, το *L'État C'est Moi* έγινε το τελευταίο άλμπουμ αυτής της φάσης. Ήταν μάλλον ένα ποτ πουρί από διαφορετικά στυλ που είχε δοκιμάσει τα τελευταία χρόνια, χωρίς να συνενώνονται σε ένα συνεκτικό σύνολο. Το μόνο κομμάτι που ξεχωρίζει ιδιαίτερα από αυτό το CD είναι το «And the Band Played Waltzing Matilda» --- μια πολύ ιδιότυπη εκτέλεση του πρωτότυπου του Eric Bogle.

Από εκείνο το σημείο και έπειτα, ο Σάσα αφοσιώθηκε πλήρως στη σκηνή της techno της Φρανκφούρτης. Σε κλαμπ όπως το Omen και το Dorian Gray βίωσε μια εντελώς νέα μορφή μουσικής έντασης, η οποία τον εντυπωσίασε. Αρχικά προσπάθησε να μιμηθεί αυτούς τους ήχους, προκειμένου να κατανοήσει τις ιδιαιτερότητες αυτής της μουσικής προσέγγισης.

Για εκείνον ήταν ένας εντελώς νέος κόσμος, ασύγκριτος με την κλασική μουσικολογία και τη σύνθεση, με το σύγχρονο ροκ ή το goth. Ήταν κάτι που δεν είχε βιώσει ποτέ πιο πριν και το οποίο, κατά τη γνώμη του, θα μπορούσε να το νιώσει κανείς μόνο στις πίστες των DJs όπως ο Sven Väth, ο DJ Dag και ο Chris Liebing. Ιδιαίτερη αδυναμία είχε στο label «Harthouse» του Sven Väth, που έβγαζε το είδος techno που θαύμαζε τόσο ο Σάσα. Αν και υπάρχουν διάφορες ηχογραφήσεις από εκείνη την περίοδο, δεν έχουν δημοσιευτεί μέχρι σήμερα.

Πολύ αργότερα, το 2001, ο στενός φίλος και συγκάτοικός του, ο Στέφαν --- ο οποίος επίσης έπαιζε ηλεκτρική κιθάρα κι άκουγε συγκροτήματα όπως οι The Cure --- τον παρακίνησε να αναβιώσει τους Ghosting. Η μουσική ήταν καλή, κι ο Σάσα σκέφτηκε πως, ύστερα από περίπου έξι χρόνια, ήρθε η στιγμή να εγκαταλείψει την techno, η οποία, στο μεταξύ, είχε επίσης αρχίσει να τον κουράζει.

Πιστός στην ιδιοσυγκρασία του, ήθελε παρ' όλα αυτά να δημιουργήσει κάτι καινούριο. Έτσι αποφάσισε να συνδυάσει στοιχεία techno με τις gothic επιρροές των Ghosting. Εκείνη την εποχή, στη goth σκηνή ήταν ακόμα πολύ ασυνήθιστο να χρησιμοποιούνται techno μπότες ή techno μπασογραμμές σε κομμάτια --- κάτι που σήμερα είναι διαδεδομένο.

Η πρώτη κυκλοφορία αυτής της περιόδου ήταν το άλμπουμ *Der Magische Puls*. Αυτό το άλμπουμ αντικατοπτρίζει τη νέα αυτή φρεσκάδα με τραγούδια που, εν μέρει, πλησιάζουν σχεδόν αποκλειστικά την techno, όπως και πολλά κομμάτια που δείχνουν ξεκάθαρα το μείγμα και των δύο ειδών.

Ωστόσο, ούτε το άλμπουμ *Der Magische Puls* ούτε τα τραγούδια του έγιναν πραγματικά αποδεκτά --- ούτε από τη techno σκηνή ούτε από τη gothic ή dark rock ---, παρόλο που

προστέθηκε κι ένα νέο μέλος, ο Μπιόρν, με αποτέλεσμα να υπάρχουν δύο ηλεκτρικές κιθάρες.

Μόνο στον τελευταίο τους δίσκο υπήρχε ένα κομμάτι, το «Lion King», το οποίο παραμένει γνωστό μέχρι σήμερα. Μα αυτός ο δίσκος σηματοδότησε επίσης και τον αποχαιρετισμό της μπάντας για αρκετό καιρό. Οι Ghosting διαλύθηκαν αμέσως μετά την κυκλοφορία του άλμπουμ, αφού έδωσαν μερικές ακόμα συναυλίες.

Ύστερα, ο Σάσα αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά στις επιστημονικές του σπουδές, τις οποίες ολοκλήρωσε με διδακτορικό, και αργότερα επικεντρώθηκε στην επαγγελματική του πορεία.

Μόνο 20 χρόνια αργότερα αποφάσισε ο Σάσα να ξαναφτιάξει μουσική με τους Ghosting και να τη δημοσιεύσει κιόλας. Το πρώτο πρότζεκτ ήταν η επανεγγραφή των τραγουδιών της *Black Romantic* καθώς και άλλων κομματιών από εκείνη την περίοδο, ανάμεσά τους και τα *Secret Books* και μερικά ακόμη αδημοσίευτα κομμάτια. Όλα αυτά κυκλοφόρησαν αποκλειστικά σε ψηφιακή μορφή.

Με ένα CD ονόματι *Black Pearls*, η εταιρεία Dark Dimensions συγκέντρωσε τα καλύτερα τραγούδια των Ghosting, στα οποία φυσικά συμπεριλαμβανόταν το «Lion King». Από τότε, ο Σάσα κυκλοφορεί νέα κομμάτια λίγο-πολύ τακτικά --- αποκλειστικά σε ψηφιακή μορφή.

Αξίζει να αναφερθούν ειδικά τίτλοι όπως το «Der Flämische Totentanz», μια ερμηνεία της αρχαιότερης γνωστής μελωδίας που σχετίζεται με τον πόλεμο, από τον 15ο αιώνα, καθώς και το «Kalle Theodor», μια νέα εκδοχή ενός παιδικού τραγουδιού από την Πίπη Φακιδομύτη (Pippi Langstrumpf).

Από το 2003 και έπειτα δεν πραγματοποιήθηκαν άλλες συναυλίες, με μια και μοναδική εξαίρεση: το 2023, στην 30ή επέτειο του Wave-Gotik-Treffen, μια περίσταση που αποτέλεσε για τον Σάσα μια στρογγυλή ολοκλήρωση.

Σε αυτή τη συναυλία έπαιξε όλα τα χιτ της μπάντας από τότε που ξεκίνησε, συνοδευόμενος από τον Φρανκ Ντ' Άντζελο, του οποίου η κύρια μπάντα είναι οι SITD. Η μόνη ηχογράφηση αυτού του λάιβ που κυκλοφόρησε είναι η διασκευή του «Amphetamine Logic» των The Sisters of Mercy, η οποία περιλαμβάνεται στο ψηφιακό EP *All Your Dreams*.

Αυτή είναι μέχρι στιγμής η ιστορία των Ghosting. Συνεχίζεται, ήρεμα, χωρίς συναυλίες, ως σόλο πρότζεκτ του Σάσα. Αλλά συνεχίζει.